

PODZIMNÍ FARNÍČEK

ČASOPIS FARNOSTI KNÍNICE U BOSKOVIC

Č. 45
2022



ÚVODNÍK	3
TÉMA: BYL JSEM STVOŘEN, ABYCH TEBE UCTÍVAL	5
Z FARNÍ KNIHOVNY	13
INSPIROVALO NÁS	14
CO PĚKNÉHO JSME PROŽILI V UPLYNULÝCH MĚSÍCÍCH	16
GÍRKEV BEZ HRANIC ANEB CO SE DĚJE KOLEM NÁS	33
OBJEVUJEME SAKRÁLNÍ PAMÁTKY	34
SVĚTCI - INSPIRACE PRO NÁŠ ŽIVOT	38
ŽIVOT NAŠÍ FARNOSTI	30
MISIJNÍ A CHARITATIVNÍ ČINNOST NAŠÍ FARNOSTI	41
ŽIVOT NAŠÍ FARNOSTI	42
KRÁTKÉ ZPRÁVY	46
MYŠLENKA NA ZÁVĚR	47

PŘÍLOHY

**OKÉNKO NEJEN PRO DĚTI
VYZNAČTE SI V KALENDÁŘI A POZVÁNKY**

CITERY, HARFY, BUBÍNKY, KOROUHVE, PRAPORY A JEŠTĚ TANEC

... *co si o tom myslet?*

Letos v červenci jsem se po více letech zúčastnila Katolické charismatické konference v Brně s jistou zvědavostí – nejsem už na takové masové akce stará, vydržím hlasitou hudbu, vydržím vůbec více dní po sobě intenzivní duchovní program?

Protože čím jsem starší, tím více tíhnu ke klidu a tichu. Jsou mi blízké sobotní adorace, kde jsem v kostele sama, přemýšlím o svém vztahu k Bohu, ke světu, k sobě. Modlím se, někdy čtu pomaloučku nějaký text z Písma, ptám se v duchu Hospodina na ledacos, prosím za ledaskteré lidi, situace... a tak různě.

Příjemně mě překvapilo, že na konferenci jsem bez přemáhání vydržela celé tři dny. Letošní motto mi bylo obzvláště blízké: *V něm je náš pokoj*. Slyšela jsem na toto téma zajímavé přednášky, radovala se při slavení mše sv. z tolika shromážděných (v sobotu okolo 7000). Bůh mě požehnal tím, že občas jsem část některé přednášky prospala osvěžujícím tvrdým spánkem, takže jsem s užitkem a pozorností mohla vyslechnout tu část přednášky, kterou jsem asi slyšet měla :-). Využila jsem možnosti jít ke svátosti smíření k moudrému a velmi laskavému panu faráři, zašla jsem na přímluvnou modlitbu, koupila několik knih, zažila milá setkání. Pravdou je, že hudba mně neoslovila tak intenzivně, jak před 20 lety, ale zkrátka věk a zkušenosti člověka mění a není třeba prožívat celou nabídku všeho, co nabízí charismatická konference, bouřlivě a emotivně.

Chtěla bych se s vámi podělit o zážitek, který mně vyprovokoval k mnoha otázkám a přemýšlení a přehodnocování toho promyšleného. Během písní chval v hale v uličce budovy pavilonu F na Výstavišti, blízko místa, kde jsem seděla, stála žena středního věku, která se různě do rytmu písní pohupovala a mávala šálou, opisovala s ní různé kruhy a vlny. První, co mě napadlo bylo, zda ta žena není nějaká „jiná“. Rozhodně ne hloupá, ale zda není nějak emocionálně vyšinutá. Se zájmem jsem ji chvílkami pozorovala, a nakonec jsem si zvykla a kdyby tam některý den netančila, tak by mně chyběla.

Také se k mému překvapení na konferenci začali objevovat pod pódiem na pohled normální lidi s prapory různých barev, se kterými radostně mávali různými směry v rytmu písní.

Jak se s tímto jevem vypořádat? Patří mávání prapory, šátky a šálami k uctívání a chvále Tvůrce? Může mít z něčeho takového radost?

Z konference jsem se vrátila osvěžena na duchu i těle a začala jsem



pídit po bližších informacích – od přátel ve farnosti a zejména na internetu. To, že existují biblické tance, jsem už nějakou dobu věděla. Moc odkazů na způsob chválení Pána použitím praporů jsem našla jen několik. Nakonec jsem došla k tomuto svému závěru: proč by se našemu Hospodinu nemělo líbit, pokud mu někdo bude

vzdávat chválu radostně a z celého srdce – ať už tancem, máváním, zvedáním rukou, vyskakováním? Měl by mít snad větší radost z toho, když vidí, že budeme při chválách klečct, plakat, choulit se smutně v lavicích (i když i to je přirozené, pokud zažíváme smutek a bolest)?

Zkusme se podívat, kolik je v žalmech pobídek ke chválení:

(47) Lidé všech národů, **tleskejte** v dlaně, **hlaholte** Bohu, **plesejte zvučně**....

(149) Ať se Izrael raduje ze svého Tvůrce, ať synové Sijónu **zajásají** nad svým Králem, ať **tanečním rejem chválí jeho jméno**, ať mu **pějí žalmy při bubnu a citaře**.

(150) Chvalte Boha v jeho svatyni,..... **Chvalte ho zvukem polnice, chvalte ho harfou a citarou, chvalte ho bubnem a tancem, chvalte ho strunami a flétnou, chvalte ho zvučnými cimbály, chvalte ho cimbály dunivými...**

Myslím, že Bůh není tak úzkoprsý a rigidní (na rozdíl od nás lidí), že by si liboval jen v určitých způsobech chval, modliteb a způsobech uctívání.

Já sama mám zábrany být spontánní, pokud se zúčastňuji chval v našem kostele. Jsou ve mně zakořeněné přejaté zvyky a postoje, jak se „správně“ chovat v kostele. A tuším, že nejsem sama.

Když se setkáváme s něčím, co tyto naše krapet strnulé rituály porušuje, je většinou naší prvotní reakcí odpor, rezolutní zamítnutí, ironický posměch. Pokud se přes tohle přeneseme a místo svého naprogramování se alespoň pokusíme podívat na nové způsoby chvály jiným úhlem pohledu, tak jaksi svrchu, z Božích výšin, tak dojdeme k postoji laskavého pochopení (nebo alespoň k jakémusi pochopení). A možná i obdivu, že někdo dokáže spontánně a s radostným srdcem chválit Pána i poněkud netradičním způsobem bez ohledu na to, co tomu říkají ostatní.



Marie Hudcová

Název tématu zrcadlí refrén jedné písně, ve které zpíváme: Byl jsem stvořen, abych Tebe uctíval, abych přebýval ve světle Tvé záře. Navěky chci vyvyšovat jméno Tvé, je tak nádherné blízko Ti být.



Asi každý máme nějakou zkušenost s uctíváním našeho Pána přítomného v Nejsvětější svátosti při adoraci. Jsou to mnohdy silné okamžiky. Aby taky ne. Osobním setkáváním se budují vztahy. A budovat osobní vztah se Všemohoucím, s Otcem, s Pánem Pánů nemůže být jiné než okouzlující a naprosto zásadní.

Při setkání s živým Bohem, tedy takovým, který zasahuje moje nitro, který mě naprosto přesahuje, a přitom je tak blízko, logicky vyplývá touha Ho vyvyšovat a chválit – třeba i za pomoci všech těch prostředků, které v úvodu popisuje Maruška, a mnoha dalších... Vždyť co člověk, to originál – co do prožívání srdce, tak i vnějších projevů.

Vzhledem k tomu, že ze zmiňované eucharistické adorace, která v našem kostele už dva roky probíhá, vyplynulo, že chceme Boha chválit i „zvučnými cimbály“, tedy nahlas a veřejně, chceme v tomto Farníčku dát prostor bližšímu vysvětlení chval. Aby každý, kdo přijde na večer chval, se mohl cítit jistě a bez zbytečných vnitřních dohadů „co to tam dělají?“.

Ke vstoupení do tohoto tématu využijeme text muže, který se do chválové formy modlitby zamiloval a je to jeho hlavní projev lásky vůči Bohu. O tomto tématu napsal diplomovou práci a z té teď chceme čerpat informace pro potřeby Farníčku. Je to téma rozsáhlé. Tentokrát se omezíme na obecný úvod a vysvětlení biblické podstaty chval. A v dalších číslech farního časopisu se postupně dostaneme k dalším oblastem chval.

Sám Bůh hledá ty, kdo jej budou uctívat. Bůh hledá ty, kdo jej budou uctívat v Duchu a v pravdě.

Bůh stojí o to, aby naše srdce bylo plné jeho Ducha svatého. Pak může být taženo vzhůru k Bohu. „Vzhůru srdce...Máme je u Pána“, zní jeden liturgický text. „...plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce“, píše apoštol Pavel v Ef 5,19. „Modlete se v Duchu svatém,“ vyzývá apoštol Juda. Kristus slibuje, že každého, kdo v něj uvěří, naplňuje Duch svatý. A ten nás povede vzdávat Bohu chválu a uctívání.

*Modlitbou vstupuji na Boží území. Jsem v Jeho království.
Modlitba je vztahem a setkáním.
Bůh je mnohem větší, než si umíme představit, a jenom
On je hoden naší odevzdané chvály.*

Autor diplomové práce o modlitbě chval Ondřej Rozkopal, ze které čerpáme (celá práce ke stažení na www.vecerychval.cz), svědčí o své první zkušenosti s chválou takto:

„Po mém obrácení a celoživotní zpovědi bylo pro mne velkým požehnáním, když na mne s mojí nedostatečnou vírou Bůh vylil svého svatého Ducha a začal jsem mluvit v jazycích. Tato zkušenost mne vedla k Boží chvále a dala mi pocítit Jeho moc. Zapojil jsem se do katolického charismatického hnutí a oblíbil si společnou modlitbu chvály v malých společenstvích i s mnoha tisíci lidmi. Dalším pro mne významným okamžikem bylo zúčastnění se jedné evangelické konference, kde jsem neobyčejně pocítil Boží přítomnost ve chvále. Bůh mi tam „promlouval k srdci“ a dal mi obyčejný prorocký obraz, kdy jsem viděl sám sebe, jak klečím ve stínu někoho významnějšího před Králem Králů, a to mě naplňovalo radostí. Tento obraz se mi vryl do paměti. Nejsem zde důležitý já, ale Ježíš. Je velmi důležité, aby byl chválen a my mohli naplnit Jeho největší příkázání lásky. Po této zkušenosti jsme u nás ve farnosti začali pořádat Večery chval...“

V proměnách času existovalo mnoho druhů modliteb chvály a uctívání. Motivem k pravému uctívání bylo postupné zjevování Boha patriarchům a poté židovskému národu. V čase, který určil Bůh, pak přišel Boží Syn, který nás učí modlit se a oslavovat Boha nejen celým svým životem, ale i smrtí. Ježíš se nám stal vzorem uctívání v Duchu a v pravdě a přichází k nám v tomto čase církve se svým Duchem stále.

V církvi vzniklo mnoho forem uctívání a chvály. Vznikají nová duchovní centra a nová hnutí, která se po pádu železné opony dostávají také k nám. V minulém století zvláště ovlivnilo modlitbu chvály a uctívání letniční a později charismatické hnutí. Chvála získává v církvích důležité místo. Pořádají se tzv. Večery chval, duchovní obnovy o chvále a uctívání a vzniká hudební styl worship (česky uctívání), který, jak název napovídá, vznikl právě k uctívání Boha.

CHVÁLA A UCTÍVÁNÍ V PÍSMU A V DĚJINÁCH

Naše chvála a uctívání vyjadřuje náš vztah k Bohu, je tedy modlitbou. Chvála a uctívání vychází z toho, co nám Bůh o sobě pověděl, a to zejména ve Svatých Písmech. V historii měla modlitba chvály a různé způsoby uctívání mnoho podob a uskutečňovala se v umění a kultuře.

Chvála a uctívání jako modlitba

Chvála a uctívání je zaprvé modlitbou, komunikací s Bohem. Bůh touží po našem vztahu, protože On sám je Vztahem. Máme se nejen modlit, máme se stávat modlitbou, jako je napsáno o svatém Františkovi, že: „Nemodlil se jen jako celý člověk, spíše se celý stával modlitbou“. A jestliže se modlitbě vyhýbáme, je to útěk před Tím, který je svatý. Bojíme se o svou svobodu a pohodlí. Bojíme se, že nám Bůh něco vezme. Od dob prvního hříchu je v člověku přítomna nedůvěra a nepochopení Boží lásky. Každý má svůj dar a svůj osobitý přístup k Bohu. Genesis líčí modlitbu jako Ábelovu oběť Nejvyššímu nebo Enochovo chození s Bohem a jeho vzývání jména Hospodinova. Abrahám se modlil především činy a poslušností a budoval Hospodinu oltáře, Mojžíš byl znám svou přímlovou a přebýváním v Hospodinově slávě, David byl mužem podle Božího srdce, v žalmech ze srdce chválí i nařiká. Chtěl, aby Jeruzalémský chrám byl domem modlitby pro všechny národy. Eliáš a všichni proroci čerpali sílu svého poslání v samotě s Bohem. „Mám ještě pokračovat? Vždyť by mi nestačil čas, kdybych měl vypravovat o Gedeónovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftovi, ...“ (Žid 11,32).

V plnosti času pak přišel Ten, který nás učil modlit se. „Pane, nauč nás modlit se...“ (Lk 11,1) říkají Jeho učedníci. Ježíš je jediný Mistr a Učitel, který nám dává poznání Otce. Učí nás důvěře, prostotě, trpělivosti a bdělosti. „Nikdo se nemodlil tak, jako Ježíš.“ Není žádný jiný učitel, od kterého bychom se mohli naučit více, protože On je Božím Synem. Když Mu nasloucháme, dokážeme poznat Boží Otcovské i Synovské srdce, které je ohněm stravujícím a zároveň jemným a tichým vánkem (srov. Žid 12,29 a 1 Kr 19,12).

*„Když velekněz nové a věčné úmluvy, Ježíš Kristus, vzal na sebe lidskou přirozenost, přinesl s sebou do tohoto pozemského vyhnanství chvalozpěv, který po všechny věky zaznívá v nebeských příbytcích.“
(Konstituce o posvátné liturgii Sacrosanctum koncilium)*

Pojem chvála je podle Katechismu „**způsob modlitby, která bezprostředněji uznává, že Bůh je Bohem. Opěvuje ho pro něho samého, oslavuje ho, protože ON JE, bez ohledu na to, co koná.**“ (KKC, čl. 2639)

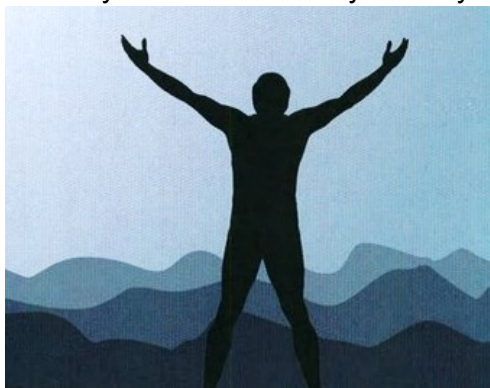
Jsou dva základní způsoby chvály: přímo, když chválíme Boha adresně a nepřímou, když mluvíme o něm dobře s druhými lidmi. Chvála může být zaměřená na Boží podstatu – na to, kým On je, dále na Jeho charakter – na to, jaký je a také na Boží skutky – na to, co vykonal.

Pojem uctívání může mít příliš široký význam, a proto jej jako způsob modlitby v Katechismu nenajdeme. Významově k tomuto výrazu má nejbližší pojem klanění, který je v Katechismu popsán jako „**základní postoj člověka, který uznává, že je tvorem před svým Stvořitelem. Velebí velikost Pána, který nás stvořil, a všemohoucnost Spasitele, který nás osvobozuje od zlého.**“ (KKC, čl. 2628)

Uctívát Boha – dávat mu to, co mu náleží, můžeme mnoha způsoby: životem, svědectvím, dobrými skutky, díkyvdáním...Uctívání je láskyplná reakce na Boží zjevení. Je výrazem respektu, úcty a také přiblížení, projevení náklonnosti a něhy.

Uctívání je vyjádřením srdce a schopností člověka vyvyšovat Boha celou osobou – duchem, duší i tělem. Jde o normální postoj člověka, který uznává svého Pána. Ve skutečnosti je rozdíl mezi chválou a uctíváním nejednoznačný, a i v Písmu se oba tyto pojmy překrývají a prolínají. V obou modlitbách však jde o zaměření na Boha a na srdce Jeho dítěte, nikoliv na naši schopnost Jej chválit a uctívát. Bůh nepotřebuje naši chválu, my Jej potřebujeme chválit. Bůh hledá pravé ctitele, nejen uctívání (viz J 4,23).

Mezi chválou a uctíváním jsou vnímány v tradici modlitby také tyto rozdíly. Ke chvále je třeba někdy dobré povzbudit i naše tělo, ale uctívání je intimnější a přichází v poznání Boží blízkosti. **Chvála je vždy viditelná a slyšitelná, jen Jediný však ví, jestli skutečně uctíváme v pravdě. Chvála nás tak připravuje na uctívání a padnutí před Nepopsatelným na tvář.**



V dnešní řeči málo používáme slova jako „chvála“, „díkůvzdání“ a „uctívání“. Spíše používáme slova „blahopřání a dík“. Blahopřejeme druhým k různým příležitostem a děkujeme za to dobré, co jsme od druhých obdrželi. Věřící člověk chválí Boha, za to, jaký je, a děkuje za Jeho dary, zvláště za svou spásu. Chvalozpěv je tak vyjádřením spásy a svobody, je opakem závidění, která je nepřející. Chvála ukazuje, že dobro se chce sdílet s druhými. Chválit a přinést druhým radostnou zvěst jsou dvě podobné činnosti. To je zjevné například u evangelisty Lukáše v jeho popisu uzdravování nemocných (srov. Lk 5,25; 7,16; 13,13; 17,18; 18,43; 19,37) a také v některých žalmech. (Srov. Ž 30,13; 34,2-4; 117 aj.)

Proč vlastně máme Boha chválit a za co?

Je jím sám Bůh, z jehož dobroty svět povstal a k němuž se jako k nejvyššímu dobru má neustále vracet. Toto navrácení se koná v přírodě a ve vesmíru nepřetržitě: jednotlivá stvoření se rozvíjejí a docházejí k plnosti dokonalosti, jakou jim Stvořitel určil. Ve stvoření se stále víc a více rozmnožuje Boží moudrost a dokonalost. Tento proces nazýváme šířením Boží slávy, velebením Boha celým stvořením. Kniha žalmů téměř na každé stránce ukazuje ten hymnus slávy a požehnání, který země i nebe vzdávají Stvořiteli (např. Ž 95, 96, 97, 112, 146). Nebo si připomeňme hymnus tří mládenců v ohnivě peci (Dan 3,52-88) a uvidíme, že Bohu oddané duše se umějí zaposlouchat do němé písně slávy, kterou veškeré stvoření pěje svému Stvořiteli.

Chvála a uctívání tak patří do celého světa a mají své význačné místo zvláště v lidském společenství. Vzorem je nám v Novém zákoně například Mariin chvalozpěv Magnifikat a ve Starém zákoně je toto společenství především v liturgii chrámu. Chvála a radost je v Izraeli záležitost veřejná. Starozákonní člověk byl mnohem více zapojen do společenství rodu, kmene, národa. Chvalozpěvy obsahují především radost z vítězství nad smrtí, jsou vyznáním, že Bůh svou mocí a dobrotou daruje věřícím, kteří se k němu utíkají, život a záchranu. Prototypem zachráněného v Písmu je král David, smrtelně ohrožený Saulem. Davidovo pronásledování si pak můžeme vztáhnout na Krista, který zvítězí nad smrtí a vstane z mrtvých.

V temnotě tak často září velké světlo. Ježíš přišel proto, aby Ti, co jsou ve tmě, viděli veliké světlo. (srov. Mt 4,14-16 a J 8,12)

Kardinál Chrisoph Schönborn píše o chvále: „**Chvála Boží se nepojí s žádným místem, může vystupovat především z našeho srdce. Chvála a láska spolu úzce souvisejí. Pravá a skutečná Boží chvála pochází z lásky, která se těší na Boha. Milující srdce chce chválit a naopak – Boží chválou roste naše láska: "Ze srdce zpívejte a hrejte Pánu"(Ef 5,19). Chvála Boží tak zaplaší rozmrzelost, malomyslnost a hořkost. Srdce se rozšiřuje a roste v důvěře. Učíme se, jako kdysi Izrael, že Bůh skutečně přebývá ve chvále svého lidu. Kousek odtud se otevírá nebe, v němž chvála Boží nebere konce, protože jeho vznešenost je zde nezastřená.“**

K chvále patří odedávna také radost

Radost ze záře Boží nádhery ve stvoření a ve zjevení. Radost ze své spásy, která nás naplňuje štěstím a spokojeností. „Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála“ (Ž 34,2). Pravá radost má vždy vztah k Bohu, který je dárce vši radosti. Svátky a bohoslužba byly v Izraeli hlavním místem náboženské radosti. „**Neboť naše radost bude natolik osobní, jako je osobní naše víra a jak milujeme Ježíše.**“ Co skutečně dává našemu srdci radost v mnohých těžkostech, je pokoj v Bohu. „**Mému srdci dáváš větší radost, než mívají oni z hojných žní a vinobraní. Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet**“ (Ž 4, 8-9).

Za dlouhá staletí si církev vytvořila mnohé další formy uctívání a chvály Pána všeho tvorstva – společné i individuální, hlasité i jemné, složité nebo jednoduché. V dnešní době je toto tajemství chvály ve všech církvích více zdůrazňováno. Zdá se, že Duch nás chce něčemu naučit. Zaměříme se dále, co nám na modlitbu chvály a uctívání říká Písmo. „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím“ (Zj 2,29).

Náš Bůh je svatý a milosrdný. Ve své absolutní svobodě se rozhodl pro lásku k člověku i přes naše nevěrnosti. Vyvolený národ Izrael tak může zakoušet Boží lásku a věrnost. Modlitba chval a díky v Izraeli, která se často projevuje hudbou, zpěvem a tancem, je radostnou odpovědí na Boží činy, je výrazem zakoušení Boží spásy. V Písmu má chvála a uctívání důležité místo ve vztahu Boha k člověku. Oslavování božstva nebo božstev bylo praxí i jiných národů, mimo Izrael, avšak vztah židů ke chvále byl osobnější, ne tak úřední a židé chválili Boha také pro něj samého, nejen, aby si jej naklonili.

Chvála a uctívání v Písmu

V širším slova smyslu můžeme celé Písmo vidět jako jednu velkou psanou chválu na Boží ekonomii spásy. Slovo chvála (anglické praise, rejoicing, hebrejské sloveso hálal, řecké sloveso ainein, latinské sloveso laudare) vyjadřuje naši reakci na to, jaký Bůh je a co koná. Chvála se týká spíše Boha samého, než jeho darů člověku (tomu se říká vzdávání díků). **Chválou se „zvyšuje čest, sláva a moc toho, kdo je chválen, ať už jde o člověka nebo o Boha. Kdo není chválen, tomu ubývá na cti, moci a slávě (1 S 15,30**

Nejčastější a nejtypičtější výzvou ke chvále ve Starém zákoně je slovo **hallelujah**, velebte Jahve, což je podle židovské tradice nejvyšší možná chvála, protože obsahuje Boží jméno i jeho velebení.

Synonyma (hebrejského slova hálal) jsou slova jako: yádá – chválit, vzdávat dík; ránan – zpívat nebo radostně pokřikovat, volat; shir – zpívat; báarak – chválit, žehnat; gádal – vyvyšovat; rúm – velebit; zamar – zpívat, hrát. Na rozdíl od uctívání je chvála v Písmu více spojována s hudebním a mluveným projevem, i když neznamená pouze hudební nebo mluvený projev. Ve Starém zákoně například: „Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem“ (Ž 117, 1) a „Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála“ (Ž 34,2 a také např. 2 Pa 5,13). V Novém zákoně je známý verš: „...ale plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce“ (Ef 5,19).

Chvála je spojena s uznáním Boží transcendence, Jeho jinakosti a svatosti. Mojžíš, o kterém je psáno, že „znal Boha tváří v tvář“ dvakrát mluví v Písmu, že „Není nikdo jako Bůh“ (viz Ex 8,6 a Dt 33,26). Mojžíš, o kterém je také psáno, že jeho tvář po setkání s Bohem zářila Boží slávou, velmi vnímal Boží transcendenci nebo také jazykem Starého zákona Boží svatost. Když sestoupil z hory po rozmluvě s Hospodinem, Izraelité se báli k němu přiblížit pro zář jeho tváře. Také Ježíš zářil při proměnění na hoře a na učedníky padla bázeň. Jen samotná Boží sláva vzbuzuje posvátnou bázeň. **Když se potkáme s Bohem, který je nám blízký, a přesto nade všechno jiný, který je třikrát svatý, padne na nás bázeň a touha Jej chválit.** Při dokončení prvního chrámu (viz 1 Kr 8,10; par. s 2 Pa 5,11-14), když zpěváci chválili Pána, naplnil Hospodinův oblak chrám a kněží byli tak soustředěni na Boha, že nemohli konat svou službu. Boží přítomnost pohltila veškerý prostor a král Šalamoun na to reaguje modlitbou.

Když o Letnicích sestoupil na apoštoly Duch svatý, vedl je k veliké chvále. Při křtu vodou nebo „ohněm“ často křesťané dostávají jedno z mnohých charismat ke chvále Svaté Trojice – takzvaný dar jazyků, který v nich vyjadřuje novou Boží přítomnost.

Když se člověka dotkne Bůh, člověk nemůže než Jej chválit. Chvála je vstupem do Boží přítomnosti. Při chvále vstupujeme na Boží území, do Jeho blízkosti. On je přítomen stále, jen se mění náš úhel pohledu.

Hospodin přislubuje Izraeli: „Nikdy už nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Své hradby budeš nazývat "Spása" a své brány "Chvála" (Iz 60,18).

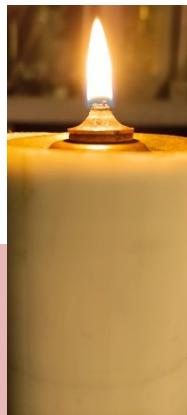
Chvála není jen branou k Bohu, On také ve chválách přebývá (viz Ž 22,4). Při chvále odkládáme své starosti, soustředíme se na Pána, a tím můžeme vstoupit do jeho blízkosti. V žalmu 100 se dále praví: „Vstupte do jeho bran s důkuvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu.“

Chvála je úkol celého stvoření

Naše modlitby se dotýkají Božího srdce a On nad námi jásá a plesá (viz Sf 3,17). Chvála je úkol celého stvoření. K němu jsme byli stvořeni my lidé i celé tvorstvo. Chvála se tak pro nás stává příkazem. Vše bylo stvořeno pro Boží chválu a slávu a není nic, co by bylo tohoto úkolu zproštěno. Izrael bral chválu často jako svou povinnost, která není nutností, ale radostí. „*Chvalte ho, všichni jeho andělé, chvalte ho, všechny jeho zástupy. Chvalte ho, slunce s měsícem, chvalte ho, všechny jasné hvězdy. Chvalte ho, nebesa nebes, rovněž vody nad nebesy, chvalte Hospodinovo jméno! Vždyť on přikázal, a bylo to stvořeno*“ (Ž 148,2-5; srov. také Ž 150 a Jr 13,11).

Andělé v nebi se nám zajisté diví, že jsme tak slepí a nevnímáme všudypřítomnou Boží stopu ve stvoření, která vyzývá k Jeho chvále. Chvála je znakem Božího lidu. Křesťané se mohou radovat, že patří tak velkému a vznešenému Bohu. „

*Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“
(1 P 2,9 a také Ef 1,3-14; F 1,11).*

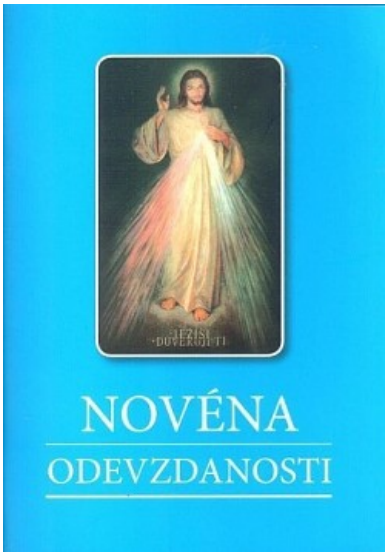


NEDÁVNO SE MI DO RUKOU DOSTALA KNIHA O OTCI DOLINDOVI A TAK SE MI ZALÍBILA, ŽE JSEM NEVÁHALA A POŘÍDILA JI I DO FARNÍ KNIHOVNY.

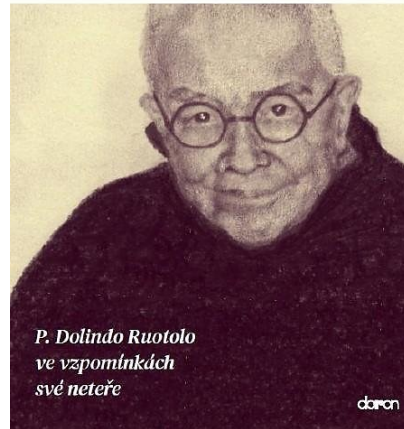
Maminky z modliteb matek možná znají jeho **Novénu odevzdanosti**, kterou otec Dolindo sestavil na základě Ježíšova zjevení, ale kdo byl tento pozoruhodný kněz jsem se dozvěděla až díky knize **Ježíši, postarej se ty!** Její název je zároveň životním krédem tohoto pokorného muže, který byl obdařen hojnými dary, ale také mnohou bolestí, kterou snášel s obdivuhodnou trpělivostí.

Grazia Ruotolo

Luciano Regolo



Ježíši, postarej se ty!



„Když máte své vlastní prameny pomoci, i když jen v některých věcech, jste jen v přirozené rovině a přenecháváte věcem přirozený průběh, který satan často narušuje. Ten, kdo všechno sám zvažuje a posuzuje, nikdy nezažil a nikdy neudělal zázraky, ani nikdo ze svatých ne. S BOHEM pracuje jen ten, kdo se BOHU úplně odevzdává!“

<https://www.lumendelumine.cz/index.php?page=pojmenovali-me-dolindo-to-znamena-bolest>

životopis P. Dolinda

POKUD DOSTANE BŮH V NAŠEM ŽIVOTĚ (OPRAVDU) PRVNÍ MÍSTO....



Vymývání mozků?

Výše uvedená Ježíšova slova se zdají být velmi tvrdá a nepochopitelná. Máme snad upozadovat své nejbližší, a dokonce sama sebe?! Není to nějaké sektářské nařízení, které lidem vymývá mozky a nutí je k bezpodmínečné poslušnosti? Myslím, že ne.

Priority ve vztazích, aby mohly dobře fungovat

Existuje totiž něco jako priority v lidských vztazích, aby mohly dobře fungovat. Absolutní prioritu tak mají moji nejbližší v rodině: manžel, manželka, následují děti, pak jsou na různých pozicích rodiče, příbuzní, přátelé, kolegové, kolegyně, sousedé, známí... (V různých životních fázích, pozicích a stavech je to různé.)

Je proto nezdravé a do budoucna neperspektivní, pokud by někdo dával přednost například své práci před manželkou, manželem, nebo před svými dětmi. Také je nezdravé, pokud manželé upřednostňují před partnerem své rodiče, anebo pokud před partnerem upřednostňují i své děti. Stejně zvláštní a nekonstruktivní by bylo, pokud by se někdo z manželů choval lépe k cizím lidem než ke svému partnerovi. Atd., atd.

Každého z nás bezpodmínečně miluje jen Bůh

Jako křesťané ale věříme, že tím neblížším v našem životě je Bůh. On nás stvořil, aby se s námi podělil o svou lásku a plnost. On každému z nás nabízí život v plnosti a bez konce. On každého z nás miluje bezpodmínečně, neohraničeně a bez podmínek. On svou lásku k nám dokázal i tím, že se všeho zřekl, nelpěl na svém božství a žil svůj život v Ježíši Kristu s námi na zemi a zemřel jako my a na našem místě. Můžeme tedy říci, že v prioritách našich vztahů má první místo právě On. A je na nás, zda mu ho dáme. Protože, jak někdo trefně řekl, pokud dostane Bůh v našem životě (opravdu) první místo, tak i vše ostatní v našem životě postupně dostává to pravé a harmonické místo.

Praktické kladné důsledky pro každého

Mít Boha na prvním místě má i další kladné a praktické důsledky. Pokud se totiž například zafixujeme na někoho ze svých blízkých a začneme na něm lpět, povýšíme ho tak na jakýsi podstavec, uděláme si z něj podvědomě jakési „božstvo“ či nějakou modlu a budeme od něj podvědomě očekávat a požadovat naplnění svých potřeb. Ale toto přání nám druhý člověk nemůže nikdy zcela splnit! A tak můžeme svého „zbožštělého“ partnera svými očekáváními a požadavky úplně zničit. Následně zničit i celý vztah, včetně dalších lidí – dětí, které jsou jen nevinnými oběťmi takového pomýleného vztahu.

Další kladný důsledek toho, že máme Boha na prvním místě, je jakési zrcadlové obrácení výše zmíněného. Když (pochopitelně) od svého partnera či života nedostáváme to, co bychom chtěli, potřebovali či očekávali, víme, že je tu někdo vyšší, koho máme na prvním místě. Jen od něj můžeme očekávat naplnění naší touhy po lásce a naplněném životu. Jen u něj je "víc".

Stejně to platí ve všech případech, kdy nás „život vzal nějak zkrátka“. I tehdy víme, že u Boha máme své naplnění. Víme, že pokud se pro něj rozhodneme, nepříjdemo definitivně „zkrátka“. A ve všedním životě nás tak může posilovat jistota, že nic a nikdo na tomto světě není absolutní. Jen Bůh.

Priorita, ze které čerpáme sílu pro život

Pokud máme Boha na prvním místě, - můžeme tak objevovat jeho lásku, - žít z ní, - čerpat z ní, - opírat se o ní, - radovat se z ní.

A pak předávat dál, co jsme sami obdrželi...

SVÁTEK PRARODIČŮ A SENIORŮ - 31. 7. 2022

Svátek seniorů s udílením svátosti nemocných v naší farnosti proběhl o týden později než jinde, protože v Šebetově v tento den slavili pouť.

Na tuto slavnost (a svátost) se připravovala celá farnost. Tvořily se pozvánky, které se předávaly osobně všem starším šedesáti let. Vymýšlel se program, který by se líbil všem ve farnosti, zvláště pak seniorům.

Na začátku nedělní mše svaté náš pan kaplan Miroslav krásně vysvětlil, kdo může tuto svátost nemocných přijmout a povzbudil k jejímu přijetí. Jako upomínku na tento den bylo připraveno čtyřicet pět kartiček s modlitbou ve stáří. A ejhle, kartičky nestačily. Svátost nemocných přijalo v tento den v naší farnosti asi šedesát osob. Na závěr si tuto svátost navzájem udělili i otec Miroslav s otcem Vladimírem.



Po mši svaté, kterou Schola doprovázela krásnými písněmi *Oceány* a *Učiň mě, Pane, nástrojem*, byl připraven program na Sýpce.



Po chutném občerstvení proběhlo promítání fotek s výkladem o Mariánském sloupu na Staroměstském náměstí v Praze a o kostelích s tímto sloupem nějakým způsobem spojených. Povídání snad zaujalo všechny, malé i velké. Po skončení přišel kouzelník, jeho povedeným trikům tleskala celá Sýpka, kouzla se všechna podařila.



Mezi tím se v kuchyňce připravoval oběd a po skončení kouzelnického vystoupení se hned začala podávat hovězí polévka a španělský ptáček s rýží a zeleninou.



Ještě nebylo sklizeno ze všech stolů, už nám k sváteční pohodě přišli zahrát naši milí muzikanti, nově sestavené Ožvoldíkovo trio. Zahráli nám krásné písničky, které potěšily snad všechny přítomné, někteří si s nimi i zazpívali. Sotva skončili, přiletěli se svým vystoupením Físovičky. Děti si hraní a zpívání náležitě užily. Bylo vidět, že zpívají pro radost a potěšení svoje i posluchačů.



Kolem půl třetí nás přijel navštívit a milým slovem potěšit a povzbudit pan Petr Šmeral z Pamětic, nyní už asi patnáct let jáhen v Oleksovicích na jižní Moravě. Všichni jsme se sesedli do kruhu a dvě hodiny se povídalo o všem možném. Ochotně nám odpovídal na naše otázky, dozvěděli jsme se hodně zajímavých věcí. Byla to moc milá návštěva a tečka za vydařeným dnem. Na závěr nám všem požehnal a slíbil, že se zas někdy objeví. Všechny, s kterými se nepotkal osobně, velice pozdravuje.

Poděkování patří všem seniorům, kteří přišli, poseděli, popovídali a svůj sváteční den si náležitě užili.





Vážená redakce Farničku, posílám poděkování:

Chci poděkovat všem, kdo se podíleli na zorganizování možnosti přijmout Pomazání nemocných.

Děk patří i manželům Hauptovým starším za to, že se s námi podělili o příběh pražského mariánského sloupu a pražských kostelů. Oběd byl též vynikající. G.

Poděkování za dar Proglasu:

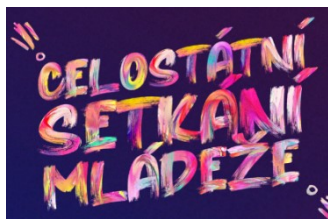
*Milí kníničtí senioři,
děkujeme za Vaši štědrnou finanční podporu, vysíláme díky
Vaším darům. Požehnané dny Vám přeje jménem pracovníků
Proglasu i s jednatelem Martinem Holíkem a jménem svým
Martina Trembuláková
předsedkyně správní rady
Nadačního fondu Rádía Proglas*

P. S.: Jedná se o částku 11000,- Kč, kterou jsme od Vás dostali dne 3. 8. 2022.

... Tato částka byla vybrána při oslavě Svátku prarodičů a seniorů na Sýpce 31. července a zaslána na podporu Rádía Proglas.

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

V úterý ráno jsme vyrazili z Boskovic směr Hradec Králové. Čekala nás tříhodinová cesta. Přestupovali jsme v Pardubicích, kde nás zaujalo místní nádraží s krásnou mozaikou. V Hradci jsme se ubytovali na Gymnáziu a poté následoval program na hlavním pódiu.



Každý další den měl víceméně stejný průběh. Den jsme započali snídaní v tamější vysokoškolské jídelně. Následovala ranní modlitba, katecheze a po ní diskuzní skupinky, v nichž jsme diskutovali o různých tématech, především o tématech z katecheze. Nejvíce nás zaujala katecheze Kateřiny Rackové, která vyprávěla svědectví o své první zkušenosti s živým Bohem.

Po diskuzních skupinkách následovala mše, která byla pokaždé doprovázena jinou kapelou. Nejvíce se nám líbila kapela No Problema a Adorare.

Po mši jsme spěchali na oběd, kde jsme museli vyčkat dlouhou frontu, která trvala až dvě hodiny. Jídlo nám moc nechutnalo, ale díky velkému hladu jsme ho většinou snědli.

Další bod programu byly volitelné přednášky na různá témata jako například: vztahy, duchovní otázky, svědectví, a jiné. Také byla nabídka různých sportů, workshopů nebo tvořivých dílen. Takže si každý mohl vybrat podle svého.

Z večerních programů nás nejvíce oslovil večer víry, provázený kapelou ESPé z projektu Godzone, který se konal na Velkém náměstí. Program

zahájila slovenská rapová kapela TowMeot. Během večera jsme chválili a oslavovali Boha, žehnali městu i sobě navzájem.

Hradec navštívilo několik známých zpěváků a kapel. Jako třeba Michal Horák, již zmiňovaná skupina TowMeot, Gen Verde, chválová skupina Alive a další.



Během každého dne jsme měli možnost zajít ke svátosti smíření a k přímluvné modlitbě. I tyto nabídky byly mladými využívány. Věříme, že během těchto dní se Bůh dotýkal spousty mladých, podobně jako nás, a každý si ze setkání něco krásného odvezl.

-Kačka a Verča-



CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE Z POHLEDU RODIČŮ

Jednu prázdninovou sobotu jsme měli možnost, jako rodina, jet podpořit mladé lidi, kteří se na týden ubytovali v Hradci Králové. Od úterý 9. 8. do neděle 14. 8. zde byli na celostátním setkání mládeže.

Z pozice rodičů, či prarodičů jsme měli ten komfort sledovat některé události z této akce – jako mše svaté, modlitbu, katecheze, vstup Máváme domů, atd... v přímém přenosu TV NOE. Vzpomínám, jak téměř před 30 lety bylo poprvé takové setkání na Velehradě po sametové revoluci. Tenkrát se nás tam sešlo na 8000 mladých! Žádná televize, žádné mobily, žádné sociální sítě, žádné aplikace – vše bylo v každodenně vydávaném časopisu Velehradníčku, určeném právě jen pro toto setkání. Inu, je to už třicet let a vše jde dopředu.

Ale vrátím se k Hradci.

Tento den jsme měli možnost prožít ve společenství téměř 4000 mladých, kteří přijeli, aby načerpali sílu do každodenního života, aby zde vytvořili nová přátelství, aby viděli, že je spousta stejně smýšlejících lidí a žít víru v Pána určitě stojí za to!

Sjelo se nás zde spousta rodin různých věkových kategorií, z různých koutů naší republiky, abychom podpořili mladé v jejich víře. Vlastně jsme prožili jeden den tak, jak prožívali každý den mládežníci – ranní modlitba, katecheze, ze které bych „vypíchla“ nejdůležitější myšlenku, aby mladí lidé, potažmo manželé či rodiny, vytvářeli společenství! Je to moc důležité pro jejich růst ve víře, aby nebyli sami a aby se navzájem povzbuzovali a podporovali.

Po katechezi následovaly skupinky, kam se rozešli mladí a my rodiny jsme měli speciální program pro rodiny s dětmi. Potom následovala společná mše svatá, kterou sloužil Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický. Promluvu pronesl kardinál Dominik Duka.

Po obědě byl opět připraven program pro rodiny s dětmi, také jsme mohli zajít do kostela Nanebevzetí P. Marie a vyslechnout hudebně duchovní pásmo „Ajták Boží – blahoslavený Karlo Acutis“ a také tam uctít ostatky tohoto mladého muže.

Závěrečné požehnání nám udělil biskup Jan Vokál a po večeři jsme se ubírali k domovům, abychom stihli v přímém přenosu večerní program z Hradce - vigílii.

Tento den byl plný Božích doteků, milostí a požehnání. Přijeli jsme domů naplnění Duchem svatým, radostí a pokojem.

Na závěr bych se s vámi ráda podělila o slova biskupa Vlastimila Kročila, která zazněla na konci mše svaté a určitě stojí za vážné zamyšlení:

„Zvláště se chci obrátit na přítomné rodiny s dětmi. Tak jak už zde byla řeč o svatém Růženci, který se modlí v rodinách. Jeden milánský exorcista, před třemi lety, když prováděl exorcismus na jednom posedlém člověku, se ptal démona, co pro něho znamená sv. Růženec. On mu říká, že „drtí mou hlavu, mým úkolem je, abych připravil dospívající chlapce a dívky o jejich čistotu. To je můj úkol v dnešní době. Když se mi to podaří, je to jako kdybych rozrazil dveře do tohoto domu.“ A všichni moc dobře známe ze svých zkušeností, jak těžce se prožívá dospívání mladým lidem. A proto vás prosím, zvláště ty rodiny, které máte malé děti, abyste se modlili společně svatý Růženec ve svých rodinách. Abyste potom tyto těžké momenty nedorozumění, mohli skutečně s pomocí naší Matky P. Marie projít tak, aby vaše děti neztratily víru.“

JM



POUŤ DO HÁJKU

Když někdo někoho naštvě a ten se ho chce zbavit, pošle toho dotyčného do háje. Do háje, vlastně do Hájku, se letos opět vypravilo několik početných rodin z naší farnosti a okolí, a to zcela dobrovolně. I když u těch nejmladších účastníků se to nedá tvrdit s určitostí. Aby bylo jasno, Hájek je františkánský klášter kousek za Prahou nedaleko od letiště Václava Havla. Během celého roku se zde konají různé akce a poutě, koncem prázdnin už po několikáté setkání New Dawn - Nové svítání. A právě na toto setkání se těchto pár rodin vydalo. Jedna účastnice si posteskla, že by bylo dobře, kdyby se přidali i další...

No a jelikož jsme se právě v tomto termínu potulovali po středních Čechách a jeden podvečer jsme měli Hájek takřka na dohled, rozhodli jsme se, že je překvapíme a přepadneme a toto poutní místo aspoň na chvíli navštívíme! Přestoupili jsme v Hostivicích z Arrivy do Orchestrionu (to jsou vlaky-motoráčky) a za malou chvíli jsme vystupovali na malém nádražičku uprostřed polí. A odtud jsme pěkně šupajdili po svých starou poutní cestou z Prahy do Hájku. Po cestě jsme hledali místa, kde asi mohly kdysi stát dávno již zaniklé kapličky, které tuto cestu lemovaly. Zatímco tyto ještě čekají na své znovupostavení, obnova další se blíží do finise a poslední dvě září do krajiny a bezpečně nás dovedly do cíle naší cesty.

Okolí kláštera bylo zaplněno spoustou lidí všech věkových skupin lačných duchovního občerstvení a povzbuzení. Zrovna se po celodenním přídělu přednášek a dalších aktivit občerstvovali i tělesně, aby zvládli i další večerní program. Bylo na nich vidět nadšení a spokojenost. Trošku jsme měli chuť se k nim připojit a na čas zůstat, ale bylo nutno pomýšlet na návrat. Tak aspoň letmá prohlídka kláštera, modlitba v Loretě a myšlenka, že se sem snad jednou vrátíme.



Když jsme potom druhý den u kostela Panny Marie Sněžné v Praze viděli plakátek zvoucí na pouť právě sem do Hájku, uvědomili jsme si, že františkánští kněží a řeholníci z místního kláštera mají hájecký klášter na starosti a tato dvě místa jsou takto propojena.

Podobně je hájecký klášter propojen s Loretou v Praze na Hradčanech. Zde v Hájku byl postaven první loretánský domek v Čechách, až později byl kolem vybudován klášter. Po výstavbě Pražské lorety byla tato místa propojena hájeckou poutní stezkou s dvaceti výklenkovými kaplemi. Mnoho z nich bylo zbouráno při výstavbě obcí a silnic, další se rozpadly povětrnostními vlivy. Některé, zvláště na začátku poutní cesty na Břevnově, pak na okraji Prahy a na samém konci před Hájkem už byly obnoveny, další čekají na své dobrodince.

I nám se podařilo propojit tato dvě místa. Při dřívější návštěvě Prahy jsme navštívili pražskou Loretu, našli jsme první kapličku poutní cesty a potom ještě několik dalších na území Prahy. A teď jsme prošli samotný závěr této cesty, poslední tři kapličky a doputovali do Lorety a kláštera v Hájku. Bohu díky za to. A také těm, kteří nás tam pozvali.

-Poutníci z Hájku-



NEW DAWN – HÁJEK

V polovině srpna jsme se vydali s celou rodinou a dalšími třemi rodinami také do kláštera františkánů do Hájku u Prahy – už desátý rok se tam konala konference New Dawn (Nové svítání).

Cituji slova organizátorů této akce:

Naší touhou je, aby každý, kdo na konferenci přijede, zažil společenství živé církve, byl obohacen o nové zkušenosti s Boží dobrotou a naplněn dary Ducha svatého.

Mottem letošního setkání bylo Boží slovo z Markova evangelia: Ty, kdo uvěří, budou provázet znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.



Věříme v Boha, který má moc, proto jsme uvěřili i těmto slovům...

A opravdu. Byli jsme očitými svědky zázraků. Bůh mocně konal. Ať to bylo tím, že se dotýkal srdcí a uzdravoval je, nebo tím, že skrze druhé lidi promlouval prorockým slovem do našich životů... Ale také jsme viděli na vlastní oči, jak přišel člověk, který svědčil o tom, jak se nad ním někdo pomodlil v Ježíšově jménu a jemu dorostla noha, kterou měl od narození kratší. Ten člověk potom sám v Ježíšově jménu začal uzdravovat a Bůh přes něj opravdu konal.



Po jeho svědectví a přednášce nás vyzval, aby přišli Ti, kteří mají nějakou fyzickou bolest nebo zdravotní problém.

Po modlitbě jsme byli svědky dorostlé nohy, uzdravení zad, uzdravení v oblasti kotníku.

Ježíš koná. Víme, že Ježíš uzdravoval, že uzdravovali i Jeho učedníci, ale to bylo kdysi dávno...

Ne! Pokud jsme Ježíšovými učedníky, tak i skrze nás může Ježíš činit zázraky!

A proto se modlím, ať Pán dá každému z nás do srdce touhu po Něm samém. Ať Duch svatý nám dá takovou víru, která bude hory přenášet.

V Hájku bylo krásné zažívat jednotu s lidmi, kteří kráčí stejným směrem a mají stejný cíl.

Věřím, že i pro naše děti to byl požehnaný čas, protože mohly být u toho, jak Ježíš konal, kdy se dotýkal Duch svatý svojí mocí, jak si jsou lidé opravdu blízko...

Pokud vás něco z tohoto článku oslovilo, doporučuji si zapsat datum příští konference v roce 2023, a to 16. – 20. srpna. 😊

-Blanka-



Více o klášteře Hájek v rubrice Objevujeme sakrální památky.

TÁBOREČEK NA FARNÍM HŘIŠTI 10.-12. 8.

Tři dny prázdnin letos strávily naše malé děti ve společnosti svých kamarádů v areálu fary. Nejprve získaly chybějící notičky při plnění úkolů na stanovištích, aby je poté navštívila princezna Písnička přivolaná zpěvem a hraním na hudební nástroje. S dětmi si pohrála a potěšila je malým dárečkem. Okouzli je a všichni jsme se těšili na další den. Ale ouha – princezna byla unesena! Naštěstí se děti loupežníků nezalekly (nebo jen velmi málo) a společnými silami princeznu Písničku, uvězněnou v tmavém lese, osvobodily. Strašlivé loupežníky zahaly pod palbou šišek. Všichni jsme si oddechli a poslední den se bavili při turnaji pořádaném na počest princezny. Nakonec i ukrytý poklad v lese byl nalezen a rozdělen...

Provázela nás milá atmosféra umocněná výborným jídlem od maminek – moc děkujeme! Velký dík také patří vedoucím Bety, Barče, Miriamce, Honzíkovi a Domčovi, kteří pilně připravovali program a hry a moc pěkně se dětem věnovali. A nakonec patří ten největší dík našemu Pánu za krásné počasí, ochranu a požehnání, které jsme mohli zažívat.

-lvča-



A veliké poděkování letí lvči Liznové, že tak ochotně pozvala malé farníky (i přespolňáčky) a věnovala jim – sama obklopena vlastními dětmi – drahocenné síly i čas. Děkujeme taky za skvělou příležitost pro starší děti, že si díky věnované důvěře mohly vyzkoušet roli vedoucích.

-Vděčné maminky-

POSVÍCENÍ

Poslední víkend v srpnu dne 28.8.2022 jsme v naší farnosti měli slavnost posvěcení kostela. Začali jsme slavit již ranní mši v kostele. Ve dvě hodiny odpoledne jsme se sešli v kostele na požehnání a potom na farním hřišti, kde již bylo připraveno bohaté občerstvení a krásný program. Na úvod nám spadlo pár kapek, ale to nás neodradilo.

Dětský sbor měl připraveno krásné vystoupení plné láskyplných písní o Bohu. Děti okouzli vystoupení kouzelníka. Program pro děti byl takřka nevyčerpatelný. Děti zkusily jízdu na koni, střelbu z luku, chůzi po laně. I výtvarně se zabavily, kreslením na kamínky a vytvářely zvířecí kšilty. I pro ty nejmenší byl nachystán hrací koutek. Navštívili jsme zvonici a zazvonili si na zvon. Kdo měl zájem, mohl si zakoupit nějakou knihu.

Děti běhaly pro párek v rohlíku, kterých se udělalo cca 80 kusů a všechny s kečupem (děti ho asi mají hodně rády). Mraky odlétly, sluníčko vykouklo. Všichni se moc bavili, pivo se vypilo, makrely a klobásy se snědly.

Prožili jsme požehnané odpoledne mezi přáteli a za to díky všem, kteří se na tom podíleli.

-Monika-

Při oslavě výročí posvěcení našeho kostela nás navštívil náš bývalý kaplan P. Martin Kohoutek. Už je to deset let, kdy jako novokněz začínal v našich třech farnostech Boskovice, Svitávka a Knínice a po dva roky nám věnoval duchovní péči.

Další dva roky působil ve farnosti Brno-Židenice, potom měl na starosti Milonice a Dobročkovice u Bučovic. Před pár týdny se stal farářem v Pohořelicích, k tomu má ještě farnosti Vlasatice, Cvrčovice a Nová Ves.

Vzpomínal na své knínické působení a všechny farníky srdečně pozdravuje.

Provázejme jej svými modlitbami, ať jej Pán v jeho nelehké službě posiluje a ať mu žehná.



VZPOMÍNKA NA PRÁZDNINY

Letošní léto vypadalo slibně. Myslela jsem si, že konečně budu mít pořádnou dovolenou, ale člověk mívá, Nicméně jsem si alespoň týden dovolila od vší práce úplně vypnout a vydala jsem se nejprve s kamarádkou do Rychlebských hor, poté s dětmi za sestrou do Krnova. A aniž bych to plánovala, ocitla jsem se na místech poutních, mnohokrát promodlených, kde jsem mohla odložit své starosti, odevzdat všechny, které nosím v srdci, tedy i vás farníky, do náruče Panny Marie, a načerpat posilu do dalších dnů. Jednalo se o kapli sv. Antonína u Javorníka, kapli Panny Marie La Salettské v Travné, křížovou cestu na Boží Horu nad Žulovou (mimochodem v Žulové je vynikající kavárnička!), poutní místo Panny Marie Pomocné (Maria Hilf) ve Zlatých Horách, kapli sv. Anny a Marty se skleněnou střešou neboli malý Neratov, kostel sv. Vojtěcha v Opavě, kde působí jako trvalý jáhen Josef Janšta, autor příběhů pro děti a článků do Tarsicia a samozřejmě i poutní místo Panny Marie Sedmiboletné na Cvilíně v Krnově, kam jsem šla se svou neteří a švagrem trénovat běh do schodů. A že jich tam vede požehnaně! Vždycky jsem přemýšlela, proč se poutní kostely staví



na kopci. Původně jsem myslela, aby je všichni dobře viděli a tím pádem lépe našli, ale s přibývajícímí roky a zvláště letos v létě, kdy výstup na kopec se v tom vedru proměňoval v utrpení a já se šinula jen krůček po krůčku, v tom vidím jistou symboliku. Cesta k Bohu není lehká, stojí značné úsilí, ale ten výhled (nebo nadhled?), kdy se na věci díváme jakoby „Boží optikou“ stojí za to! Přeji nám všem radostné putování!

-Danka Ošlejšková-

Boží Hora



Kaple sv. Anny a Marty



Maria Hilf



Opava – kostel sv. Vojtěcha

POSVÁTNÉ MLČENÍ

Poslední prázdninový týden mně bylo umožněno sdílet život s mnichy z trapistického kláštera v Opatství Nový Dvůr (www.novydvur.cz). Bylo to takové zvláštní pozvání od Boha Otce. Ještě v pondělí po obědě jsem nevěděl, že tam pojedu a v úterý ráno jsem seděl ve vlaku směr Plzeň. Prakticky se mně tam nechtělo, ale vnitřně jsem věděl, že tam mám být. Potvrdila mi to slova napsaná na informacích pro hosty na pokoji:

Jste-li dnes v opatství Matky Boží v Novém Dvoře, není to dílem náhody. Pro věřícího člověka náhoda neexistuje, Přivedla Vás sem souhra okolností nebo událostí daných Prozřetelností; pro čas usebrání, modlitby, pro posílení víry.

Klášter uprostřed přírody – pastvin, luk, lesů, které mniši obhospodařují. Ticho, mlčení. V kostele se účastním Božských oficií (7 modliteb během dne – zpívané žalmy, četba Písma, ...). Den začíná první modlitbou – matutinum ve 3:15, následuje osobní modlitba, poté četba Písma (lectio divina), osobní modlitba, 6:30 ranní chvály a Mše svatá. V 7:45 snídaně. 9:00 další modlitba – tercie. Potom se bratři trapisté rozcházejí k práci. Já mám prostor na četbu, rozjímání, přebývání s Pánem, Ve 12 hod se modlí polední oficium – Sexta, následuje oběd a odpočinek. Ve 14 hodin následuje odpolední oficium – nóna. Poté se zase pracuje. V tento čas můžou požádat o práci i hosté – muži. Já tento čas zase využívám k četbě, ... V 17hod se bratři schází k osobní modlitbě a 17:30 k modlitbě nešpor. Poté je večeře a v 19:30 kompletář – závěrečná modlitba dne, která je zakončena zpěvem Salve Regina. Kolem 20. hodiny udělí převor kláštera všem bratřím požehnání a nastává čas spánku.



Vše má svůj řád. Vše se odehrává v mlčení. Vše je zařízeno účelně, jednoduše. Dbá se na kvalitu a krásu. Není nikde nic navíc, co by člověka rozptylovalo. Převládá bílá barva, dřevo, kámen. A v tomto tichu a mlčení (pro mě končící nedělí) promlouvá Bůh a dotýká se těch nejhlubších hlubin srdce. Není to pro mě zrovna lehké, někdy i bolestné, ale krásné a pokojné.

Když se na ten čas dívám s odstupem několika dní, tak mně to přijde až neskutečné, že jsem mohl něco takového prožít. Díky Bohu, manželce a dětem, kteří mi to umožnili.

-Pepa Ševčík ml.-

NOC KOSTELŮ V ŠEBETOVĚ

Uplynulo už asi čtvrt roku od této události, ale i tak stojí za to si tuto vydařenou akci připomenout, vždyť něco podobného se v našem okolí moc často nepořádá. Proto se sluší poděkovat pořadatelům, kteří se svého nelehkého úkolu zhostili na výbornou. Hlavní tíhu nesli členové nově vzniklého šebetovského **KLubu Aktivních Seniorů**.

A o čem že tady vlastně píšeme? Desátého června tohoto roku se šebetovští zapojili do celostátní akce Noc kostelů. Uklidili a vyzdobili kapličku svaté Anny a její okolí. Pozvali knínickou Scholu, která svým hodinovým vystoupením rozezvučela les nad Kapouňaty. Skupina malých skautek pod režijním vedením pana Evžena Randuly předvedla krásné divadelní představení na motivy šebetovských pověstí. Všichni jsme se díky nim dozvěděli, jak že to bylo před léty se založením kapličky svaté Anny, této šebetovské dominanty. Mohli jsme si prohlédnout průřez dílem malíře Petra Reisiga, konečně se dočkal vystavení svých obrazů doma v Šebetově.

Pořadatelé měli napečené sladkosti, každý návštěvník byl pečlivě zaregistrován a odnesl si na památku malou knížečku jako upomínku na tento den. Zájemci si mohli prohlédnout kapličku i s odborným výkladem. Tento vydařený podvečer byl zakončen v pomalu se šefící kapličce mší svatou.

CÍRKEV BEZ HRANIC ANEB CO SE DĚJE KOLEM NÁS



Od 13.11. do 20.11. **TÝDEN MODLITEB ZA MLÁDEŽ**, které vyvrcholí **DĚKANÁTNÍM SETKÁNÍM MLÁDEŽE** 19.11.2022.



Každou druhou neděli v měsíci jsme zváni na **VEČERY CHVAL**. Sudé měsíce v Letovicích, liché měsíce v Knínicích. Nejbližší chvály 11. 9. v Knínicích a 9. 10. v Letovicích.



Biskupství brněnské otevírá pro katolickou veřejnost jednoletý **TEOLOGICKÝ KURZ**. Bude probíhat v Brně od 1. října 2022 do 27. května 2023 dle stanoveného rozvrhu. Přihlášky do 15. září..



Dvouletý **ANIMÁTORSKÝ KURZ** začne v říjnu 2022. Pořádá DCM Brno a je vhodný pro mladé lidi od 14 let, kteří se chtějí aktivně zapojit ve své farnosti.



KLÁŠTER HÁJEK

Klášter Hájek u Čerevného Újezda se nachází mezi Hostivicemi a Unhoštěm, při silnici z Červeného Újezda do Břev. Jde o klášterní komplex, skládající se z loretánského domku, obklopeného klášterním ambitem se dvěma obytnými patrovými křídly a dalšími obslužnými budovami. Areál byl v minulosti jedním z nejvýznamnějších poutních míst ve středních Čechách. V 50. letech 20. století byl přeměněn na internační tábor a vojenskou stanici.



Základní kámen pro zdejší Loretu položil hrabě Florián Jetřich Žďárský v roce 1623 v lesíku nazvaném Hájek (jako výraz vděku za narození syna). Loretánská kaple v Hájku byla dokončena a vysvěcena v roce 1625. Floriánův syn založil roku 1659 u zdejší kaple františkánský klášter. Ten byl dokončován až do 30. let 18. století. Hájecká loretka byla po více než 300 let oblíbeným poutním místem. V roce 1950 se hájecký klášter stal táborem nucených prací pro mladé kleriky z různých řeholí, o tři roky později zde vzniklo vojenské skladiště. V současnosti je místo od konce 90. let 20. století postupně obnovováno.



V areálu hájeckého kláštera se nachází několik architektonicky a historicky zajímavých prvků. Jedná se zejména o samotnou loretu, jednu z nejstarších na našem území (1623); budovu tzv. poustevny, altán v okrasné zahradě a skupinu výklenkových kaplí, které lemují

poutní cestu ze Strahova do Hájku. Cestu lemovalo 20 poutních kapliček z let 1720-26. Některé z nich se dochovaly až do dnešních dnů. Klášter lze navštívit v průběhu celého roku během četných poutí.

Klášter v Hájku, se svojí nejstarší mariánskou Loretou v Čechách a na Moravě, prožil chvíle slavné, kdy byl cílem tisíců poutníků ročně, ale prošel též těžkým obdobím, kdy na místo řeholníků a poutníků se stal střeženým objektem s tajnou vojenskou výrobou. Kdysi slavná a krásná mariánská svatyňka se stala zazděným skladištěm. Dnes se i tomuto místu pomalu začíná vracet život. A to jak postupnými opravami, tak i prostřednictvím těch kteří přicházejí, aby při společných poutích, či v soukromé modlitbě svěřili sebe i celé své rodiny do ochrany Panny Marie Hájecké.

P. Jan Maria Vianney Dohnal OFM, rektor klášterní kaple Navštívení Panny Marie v Hájku



Poutní cesta spojovala dvě významná mariánská místa – Loretu na Hradčanech s Loretou ve františkánském klášteře Hájek. V hájku, vysázeném roku 1589 Gothardem Florianem Žďárským, postavil v letech 1623–25 Florian Jetřich Žďárský ze Žďáru loretánskou kapli, která se stala brzo cílem oblíbených poutí. Podle údajů z první čtvrtiny 18. století k ní přicházelo ročně až 60 000 poutníků. V letech 1720–1726 bylo na náklady různých donátorů vystavěno podél poutní cesty 20 kaplí v rozestupu 600 až 1100 metrů. Na výstavbě kaplí se podíleli zedník a projektant František Fortin, kameník Herrstorff a malíř a Jan Schor. Kaple byly vyzdobeny výmalbou s mariánskými motivy a výjevy ze života sv. Františka. Na údržbu kapliček byla zřízena nadace. První rekonstrukce proběhla v letech 1751–1752, druhá v letech 1773–1774. Josef II. nadaci zrušil a kapličky začaly chátrat. V letech 1899–1990 byly sporadicky opravovány, cesta samotná v některých úsecích zanikla. Na konci 20. století se z původních 20 zachovalo 11 kapliček (ještě jedna je v současné době těsně před dokončením opravy), většina zaniklých byla na území Hostivic a Litovic. Zbylé kapličky byly od konce 90. let opravovány díky vedení Prahy 6 a města Hostivice. Rozoraná cesta mezi 18. kaplí a Hájkem byla v letech 1999–2000 obnovena péčí spolku Hostivít ve spolupráci s městem Hostivice.



První kaple v Praze-Břevnově



Poslední XX. před Hájkem

FRANTIŠKÁNI – OFM

Společenství bratří, kteří jsou zasvěceni slibem chudoby, čistoty a poslušnosti, aby tak žili evangelium Ježíše Krista podle příkladu svatého Františka z Assisi. Jsou to kněží nebo laici, každý podle osobního povolání, které každému Pán ukázal.

Jsou povinni vést život radikálně evangelijní, to jest: žít v duchu modlitby a zbožnosti, a v bratrském společenství; vydávat svědectví kajcnosti a minority; v lásce vůči všem lidem nést do celého světa zvěst evangelia a kázat smíření, pokoj a spravedlnost svými skutky a prokazovat úctu ke stvoření.“ (z Generálních konstitucí OFM)

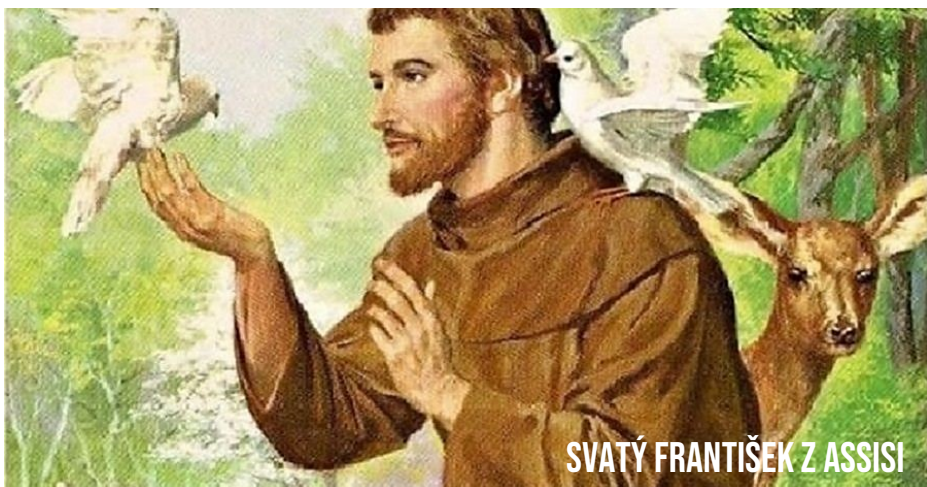
V České republice žijí v šesti kláštrech:

Konvent u kostela Panny Marie Sněžné v Praze na Jungmannově náměstí spravují i klášter v Hájku u Prahy
Klášter bratří františkánů Brno Vranovská
Dům bratří v Liberci-Ruprechticích
Řeholní dům menších bratří v Moravské Třebové
Františkáni Plzeň
Bratři františkáni v Uherském Hradišti



Kostel Panny Marie Sněžné a františkánský klášter a zahrada v centru Prahy.

Obraz 14 františkánských mučedníků z tohoto kláštera zavražděných r.1611, blahoslavení v roce 2012.



CITÁTY SV. FRANTIŠKA

„Bože, dej, ať se smírím s tím, co změnit nemohu. Bože, dej, ať změním to, co změnit mohu. Bože, dej, ať jedno od druhého rozeznám.“

„Dávat znamená dostávat.“

„Kdo pracuje rukama, je dělník. Kdo pracuje rukama a hlavou, je řemeslník. Kdo pracuje rukama, hlavou a srdcem, je umělec.“

„I jeden sluneční paprsek může prostoupit mnoho tmy.“

„Když hlásáte pokoj, dbejte hlavně na to, abyste ho měli ve svém srdci.“

„Láska nikdy nezahálí, spokojenost často.“

„Nechť jsme oporou zvířat, potřebují-li pomoc. Každá bytost v nouzi má stejné právo na ochranu.“

„Tím, že odpouštíme, je i nám odpuštěno.“

„Srdce jediného člověka je tak veselé, že je s to obsáhnout bolest všech lidí.“

*„Začni tím, co je nutné, pokračuj možným
– a najednou budeš dělat nemožné.“*

CHVÁLY BOHA NEJVYŠŠÍHO ... Tyto Chvály jsou zachovány v rukopise, který napsal sám František z Assisi pro bratra Lva, a ten k nim připsal: »...Po vtisknutí Kristových ran na svém těle složil tyto chvály... napsal je vlastní rukou, a tak děkoval Pánu za dobrodiní, která mu prokázal.«

Ty jsi svatý Pán, jen ty jsi Bůh, jenž dělá zázraky (srov. Žl 77/76,15).

Ty jsi silný.

Ty jsi veliký.

Ty jsi nejvyšší.

Ty jsi všemocný král, Otče svatý, Králi nebe i země.

Ty jsi trojí a jediný, Pán a Bůh, všechno dobro.

Ty jsi dobro, všechno dobro, nejvyšší dobro, Pán a Bůh, živý a pravý.

Ty jsi láska a milování.

Ty jsi moudrost.

Ty jsi pokora.

Ty jsi trpělivost a krása.

Ty jsi jistota.

Ty jsi pokoj.

Ty jsi radost a veselí.

Ty jsi spravedlnost a mírnost.

Ty jsi všechno bohatství, které potřebujeme.

Ty jsi laskavost.

Ty jsi ochránce.

Ty jsi strážce a obhájce.

Ty jsi síla.

Ty jsi osvěžení.

Ty jsi naše naděje.

Ty jsi naše víra.

Ty jsi naše láska.

Ty jsi naše velká sladkost.

Ty jsi náš věčný život, veliký a podivuhodný Pán, všemohoucí Bůh, milosrdný Spasitel.



Mladý František uslyšel hlas Krista promlouvajícího z kříže: „Františku, jdi a obnov můj dům, který, jak vidíš, se rozpadá“. Později slyší evangelium o rozeslání učedníků a začne žít životem chudého putujícího kazatele a hlásat zvěst smíření, pokoje a dobra.

PÍSEŇ BRATRA SLUNCE ... Modlitba sv. Františka z Assisi (+1226)

**Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane,
tobě patří chvála, sláva, čest a každé dobrořečení.
Náleží jen tobě, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.**

**Buď pochválen, můj Pane,
spolu se vším svým stvořením,
především s panem bratrem Sluncem,
jenž je dnem a skrze něhož nám dáváš světlo.**

**A on je krásný a září velikým jasem;
tvým, Nejvyšší, je obrazem.
Buď pochválen, můj Pane, za sestru Lunu a za hvězdy,
na nebi jsi je stvořil jasné, vzácné a krásné.**

**Buď pochválen, můj Pane, za bratra vítr,
za vzduch a oblaka, za jasnou oblohu a každé počasí,
jímž dáváš svým tvorům obživu.**

**Buď pochválen, můj Pane, za sestru vodu,
která je moc užitečná, pokorná, vzácná a čistá.
Buď pochválen, můj Pane, za bratra oheň,
kterým osvětluješ noc,
a on je krásný, veselý, silný a mocný.**

**Buď pochválen, můj Pane, za naši sestru, matku Zemi,
která nás živí a stará se o nás
a vydává rozličné plody s pestrými květy a bylinami.**

**Buď pochválen, můj Pane, za ty,
kdo odpouštějí pro tvou lásku a snášejí křehkost a trápení.
Blaze těm, kdo to snášejí pokojně,
neboť tebou, Nejvyšší, budou korunováni.
Buď pochválen, můj Pane, za sestru smrt těla,
které žádný živý člověk nemůže uniknout.**

**Běda těm, kdo zemřou ve smrtelných hříších;
blaze těm, které naleznou ve shodě s tvou nejsvětější vůlí,
protože druhá smrt jim neublíží.**

**Chvalte mého Pána a dobrořečte mu,
děkujte mu a služte mu s velkou pokorou**

V neděli 23.10. v rámci Misijní neděle proběhne v naší farnosti sbírka na podporu papežských misijních děl, a to formou takzvaného "**MISIJNÍHO ŠTRÚDLOVÁNÍ**". Prosíme šikovné hospodyňky o upečení a zabalení štrúdlů či závinů všeho druhu. Děti je budou po mši svaté nabízet před kostelem.



Štrúdlly můžete péct sami doma nebo pozvat přátele, známé, nebo třeba vnoučky a dát misijnímu štrúdlování rozměr společenství. Zabalené do přiměřeně velkých balíčků (zhruba ve velikosti papírových táček, aby se daly pohodlně a bezpečně odnést domů), přinásejte v neděli 23. 10. před mší svatou.

Světový den misí (Misijní neděle) byl vyhlášen v roce 1926 papežem Piem XI. Každoročně je spojen s tzv. sbírkou na misie, kostelní sbírkou určenou na podporu činnosti Papežského misijního díla šíření víry (PMD ŠV). Sběrka na misie je vyjádřením solidarity všech katolických křesťanů za sebe navzájem, protože probíhá ve všech farnostech a diecézích po celém světě (i v nejchudších zemích) a vybrané prostředky následně slouží k podpoře v místech, kde je církev dosud mladá nebo chudá.

Misie nemohou existovat bez modlitby, proto se lidé v předvečer Misijní neděle spojují v **Misijním mostu modlitby**, který může mít mnoho podob a forem, ale jediný cíl – modlitbou podpořit misijní smýšlení a projekty.

Během tří letních měsíců jsme v našem kostele neprožili žádnou svatbu, křest ani pohřeb, a tak se tentokrát na „život naší farnosti“ podíváme jinou optikou.

Skrze svědectví těch, kteří zjistili, že je pro ně důležité žít křesťanskou víru v malých společenstvích, nahlédneme právě do těchto modlitebních skupin, které v naší farnosti fungují a nabízejí otevřené dveře pro kohokoliv dalšího.

Pod článkem najdete jména lidí, kteří společenství vedou. Na ně se můžete obracet v případě zájmu.



DĚTI VÍRY

Toto společenství tvoří děti školního věku. Nadále se budou scházet vždy v sobotu od 10 do 11 hodin, v kostele starší děti, na faře ty mladší. Aktivně přečkaly prázdniny – téměř každou sobotu alespoň někdo ze společenství přišel k modlitbě a Pánu předkládal nejen své úmysly, ale i ty, kteří byli na cestách nebo mimo domov. O prázdninách se děti vzájemně podporovaly střelnou modlitbou: *Ježíši, děkuji ti za „Mařenku“, prosím, naplň její srdce láskou.*“ Věříme, že Bůh si tyto děti se zvláštní péčí povede. Společenství je velice pružné a zcela otevřené během celého roku.

Barča Ševčíková, barcasev@email.cz
Kačka Ševčíková, kackasev@email.cz
Petra Hartlová, p.hauptova@seznam.cz

MODLITBY MATEK

Skupina maminek starších věkem, ale mladých duchem se schází pravidelně každou neděli v 18:30 u paní Blažkové. Chválíme Boha, čteme z Písma a v modlitbách odevzdáváme své děti a ty, které nosíme v srdci, Pánu. Není to žádné babské tlachání o ničem, ani ztráta času, ale zásadní věc, kterou můžeme udělat pro své děti, své blízké a v neposlední řadě i pro sebe. Znamenají pro nás obrovskou útěchu! Nic není ztraceno! Můžeme před Pána, Krále králů, bez ohlášení předstoupit a mít jistotu: **Proste a bude vám dáno!** Momentálně je nás pět, ale uvítáme každou další ženu, která by chtěla svěřovat své biologické nebo jen duchovní děti do Boží náruče, neboť tuší, že ona sama toho moc nezmůže. V bezpečném, malém společenství tak roste naše láska a víra v to, že On se stará. Láska matek totiž proměňuje svět, jak stojí na logu tohoto hnutí! Můžete se přijít i jen podívat a bude-li vám naše spiritualita blízká, třeba se připojíte nebo založíte vlastní skupinku, tak jak to udělaly maminky ve Vážanech.

Danka Ošlejšková, dankos@razdva.cz

V naší farnosti se schází ještě jedna skupina maminek, a to každou středu od 8:30 na faře. Naše společenství tvoří maminky s menšími dětmi, které také na setkání chodí a hrají si s kamarády. S maminkami se modlíme nejen za manžele a děti, za kněze, ale také za lidi, kteří prožívají různé těžkosti života.

Učíme se postoji důvěry v Boží moc a Jeho vůli v našem životě a v životě druhých. Odevzdat někomu člověka, kterého milujeme, není vždycky jednoduché, ale pokud poznáváme Boží lásku v našem osobním životě, přicházíme na to, že je to to nejlepší, co můžeme udělat pro toho druhého. Milé maminky, toužíte se přidat k nám? Můžete buď přijít přímo na setkání ve středu a nezávazně se podívat, jak modlitba probíhá nebo kontaktovat Blanku Ševčíkovou.

Blanka Ševčíková, blasev@email.cz

Poselství pana arcibiskupa hnutí Modliteb matek:

Drahé maminky, které se modlíte za své děti. Jste v ohromné opozici vůči tomu, co nabízí tento svět. Vy víte, že nestačí jen porodit a vychovat dítě. Být matkou znamená milovat tou láskou, kterou Ježíš

miloval nás všechny: láskou milosrdnou, která otvírá bránu k věčnému životu. Této LÁSCE se musíte odevzdat. Vaše modlitby za děti jsou vyjádřením Ježíšovy lásky k vašim dětem, aby pochopily, že tím nejdůležitějším je získat věčný život. Vy víte, že vaše děti potřebují nalézt Ježíše, porozumět mu a setkat se s ním – s Pánem milosrdenství. Svými modlitbami za děti také utváříte církev, její současnost a její budoucnost. V nadcházejících letech vezmou vaše děti za církev odpovědnost – proto vaše modlitby budují církev. Drahé matky! Nepřestávejte se modlit, aby byla církev nových generací plná života! Tato slova z evangelia jsou o vás: „Moudrost je ospravedlněna u všech svých dětí“ (Lk 7,35)

MODLITBY OTCŮ

Modlitby otců vznikly po vzoru Modliteb matek. V Modlitbách otců se snažíme spolupracovat s Pánem na obnově otcovství skrze modlitbu. Hlavním prvkem spirituality je hledání Boží vůle v životech otců prostřednictvím úplného odevzdání se do Božích rukou, v plné důvěře v Jeho plány. Modlíme se za všechny otce (duchovní i fyzické) a za Boží požehnání pro naše rodiny – manželky a děti.

Na prvním místě se zavazujeme k pravidelné modlitbě, protože Bůh může změnit věci, které my nemůžeme a protože řekl „proste a dostanete.“ NE „možná dostanete“, ale „dostanete“. Víme, že Bůh nás nikdy nezklame a spoléháme na Jeho slovo. Tak se tedy budeme odevzdávat a modlit se za muže, ženy a děti, aby Bůh uzdravoval a posiloval lidi, které stvořil, a aby zase oni chválili a uctívali našeho milujícího Boha.

Scházíme se obvykle každou neděli ve 20 hodin na faře a jsme otevřená skupina pro jakéhokoliv otce. Bližší informace jsou na webu www.modlitbyotcu.cz.

Vláda Mucha, vmucha@seznam.cz



FARNÍ EVANGELIZAČNÍ BUŇKY

Farní evangelizační buňka (FEB) je místem setkávání lidí toužících po růstu v důvěrném vztahu s Pánem. Je malým společenstvím lidí z farnosti, kteří chválí Pána, sdílejí se, jak žijí s Ježíšem, zamýšlejí se nad katechezí, která napomáhá formovat a prohlubovat jejich víru, prosí za své blízké a za sebe navzájem.

Více na našich farních webových stránkách ve Farních společenstvích, nebo na www.evangelizacnibunky.cz.

Milí farníci, pokud byste chtěli zakusit společenství FEB osobně, jste srdečně zváni. Pokud váháte, zda je to i pro vás, můžete nejdříve přijít jen tak „na čumendu“. Věřte, že setkání buňky a „život v buňce“ je mnohem přirozenější a univerzálnější, než se může na první pohled zdát.

Pepa Ševčík, jossev@email.cz



KATECHEZE DOBRÉHO PASTÝŘE

Děti od tří do šesti let se setkávají při katechezích Dobrého Pastýře v sobotu od 10 hodin. Cílem katechezí je navázání osobního vztahu s Bohem. Seznamujeme se s liturgií, nasloucháme Božímu slovu, poznáváme Ježíše jako Dobrého Pastýře. Při samostatné činnosti dáváme Bohu prostor, aby v nás zaseté mohlo klíčit.

Ivča Liznová, ivana.hauptova@seznam.cz



i V **neděli 2. října** začne pravidelné podzimní setkávání se nad knihou **MUŽI A ŽENY JSOU Z RÁJE** (Stručný úvod do sexuální revoluce Jana Pavla II.). Srdečně zveme všechny zájemce z řad mladých i starších, zadaných i nezadaných. Více v Pozvánkách a také na farním webu a vývěsce před kostelem.



i **KURZ PŘIROZENÉ PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ**
Milé slečny, ženy, a vůbec všichni, kteří byste měli zájem o metodu přirozeného plánování rodičovství. Co to je? Je to metoda plánování rodičovství, která je ekologická, finančně nenáročná, bez vedlejších nežádoucích účinků, v účinnosti srovnatelná s puritanism hormonální antikoncepcí, dá se použít v kterémkoli produktivním věku ženy - v dospívání, během kojení, při nemoci, při službách (noční směny), v klimakteriu,...

A také díky ní

- ✓ přesně určíte plodné a neplodné období
- ✓ pochopíte fungování menstruačního cyklu
- ✓ spolehlivě se můžete vyhnout početí
- ✓ můžete najít vhodné období k početí
- ✓ pomáhá při hledání a léčbě příčin neplodnosti (80% úspěšnost)
- ✓ správně určíte termín početí a porodu
- ✓ poznáte poruchy menstruačního cyklu
- ✓ porozumíte společné plodnosti páru



Kdo by měl zájem se dozvědět něco víc, sejdem se **v sobotu 1. října 2022 v 16:30 na faře v Knínicích**. Případní zájemci se hlase na tel. 728 013 021, nebo email adresu jitkamuchova@seznam.cz.

Je možné se domluvit na individuálním termínu. Těším se na vás ☺.

Jitka Muchová

i Každé pondělí v 8:30 v tělocvičně šebetovské školy probíhá **CVIČENÍ PRO MAMINKY**. Můžete přijít s dětmi. S sebou jen pohodlné oblečení.



Ivča Liznová

MODLITEBNÍ TRIDUUM

Jsou to modlitby, které organizují maminky z modliteb matek, ale modlitební setkání nejsou jen pro ně! Zvou všechny lidi z farnosti, ženy i muže, bez rozdílu věku či stavu.

Jsou to tři po sobě jdoucí dny, a to pátek, sobota a neděle, kdy si připomínáme společně s Marií velikonoční události. V pátek odprošujeme za své hříchy, v sobotu odpouštíme a prosíme za obrácení těch, kteří ublížili nám a našim dětem a v neděli chválíme Boha a děkujeme za všechna požehnání, které jsme v životě dostaly. Každé setkání trvá přibližně 40 minut.

Struktura setkání je daná, ale formu a symbol si vede Duch svatý skrze lidi, kteří triduum tvoří.

Pokaždé se zamýšlíme nad jiným úryvkem z Písma svatého, který je určen jen pro ten den zakladatelkou MM a rozjímají nad ním všichni, kdo se triduum účastní – po celém světě.

Když jsme se rozhodly, že toužíme začít s triduem v naší farnosti, předcházel tomu velký duchovní zápas. Já jsem prožívala těžké období, kdy mi zemřel někdo blízký a druhá maminka byla úplně vyšřavená. Přesto jsme se ujistily v tom, že pokud to je Boží vůle, aby triduum začalo, sám Bůh se postará.

Bohu jsme nabídly naši prázdnotu a On začal konat... Nadpřirozeně jsem doslova zakopávala o věci, které by se na vytvoření symbolu tridua hodily. Neuvěřitelně nás Bůh sjednocoval a dával nám poznávat svoji vůli.

Triduum bylo opravdu požehnané. Pán nás tolik obdaroval. Prožily jsme hluboká, krásná setkání, kdy jsme klečely v úžasu před Ježíšem a kroutily hlavou nad tak obrovskou Boží mocí.

Milí a Bohem milovaní, každý z vás je srdečně zván k prožití času s Bohem při modlitebním triduum.

Nejbližší modlitební triduum bude 23., 24. a 25. září. Ale protože je v tomto termínu Celostátní setkání MM a maminky od nás na setkání pojedou, nabízíme prožití tridua soukromě.

Všechny potřebné informace k tomu, jak triduum prožívat, najdete na stránkách farnosti.

Blanka Ševčíková

„AŽ ZE TMY ZAZÁŘÍ SVĚTLO!“

(2 Kor 4,6)

„NENÍ-LI TI KRISTUS VŠÍM,
NENÍ TI NIČÍM.

ON NIKDY NEVEJDE VE
SPOLEČENSTVÍ JAKO ČÁSTEČNÝ
SPASITEL LIDÍ. MÁ-LI BÝT NĚČÍM,
MUSÍ BÝT VŠÍM, A NEBUDE-LI
VŠÍM, NENÍ TI NIČÍM.“

(Charles Spurgeon britský kazatel,
autor a pastor 1834 – 1892)

Vydáno 11. 9. 2022 římskokatolickou farností Knínice u Boskovic výhradně pro vnitřní potřebu farnosti.

Náklady na tisk 1ks Farničku jsou cca 15,- Kč – tento minimální příspěvek vkládejte do označené krabičky na stolku v kostele.

Kontakt na kněze:

**P. Miroslav Šudoma – tel. 608 755 273, fara Boskovice Masarykovo nám. 20,
email: kninice@dieceze.cz**

Kontakt do redakce: své náměty a příspěvky pište na email: p.hauptova@seznam.cz
nebo napsané na papíře vhodte do krabičky v kostele.

Farní časopis naleznete také v elektronické podobě na internetových stránkách farnosti:
www.kninice.farnost.cz.